

Ušatej magnet

Když byla dcera na základce, jednou jsem jí takhle nahlédl přes rameno, abych zjistil, co se učí. Měla tam v sešitě rukou nakreslený tyčový magnet a kolem něj siločáry. „To je prima, učí se fyziku“, napadlo mě. Podvědomě jsem ale cítil, že něco není v pořádku. Půjčil jsem si sešit a malůvku si prohlédl podrobněji. Siločáry nevycházely z konců magnetu, kde byl správně označen sever a jih, ale z prostředku. Vypadalo to, jako by ten magnet měl uši. „Lucko, to není dobře, ten magnet máš nakreslený špatně!“ Dcera chvilku odporovala, že takhle jim to pan učitel kreslil na tabuli. Nevěřil jsem. Vysvětlil jsem jí, jak je to správně, a předpokládal, že magnet špatně obkreslila z tabule.

Druhý den přišla posmutněle ze školy. Jak se ukázalo, nejprve zkontrolovala malůvky u svých spolužáků, a ty byly stejné, tedy chyba byla v nákresu na tabuli. Poté se šla optat pana učitele, jak to tedy je, že tatínek tvrdí, že siločáry vycházejí z pólů magnetu a ne z prostředku. Nebudu to natahovat. Pan učitel nejenom, že neuznal banální chybu, která se může stát každému, ale trval na té blbosti dál. Doslova řekl: „*Tady jsem autorita já a nějaký tatínek mně do toho nebude kecat!*“ Od té doby pak už jedničku z fyziky nikdy nedostala.

Za několik dní měla dcera v žákajdě napsáno, že děti mají přinést do školy sběr. Netušil jsem, že tenhle relikv z období socialismu přetrval až do brutálního kapitalismu počátku 21. století. Oběhl jsem sousedy a posbíral tři krabice starých novin a dalšího papíru. Druhý den jsem sběr dovezl s dcerou do školy. V pojízdné buňce před školou byli dva žáci a nějaký učitel. Předal jsem jim tři krabice, žáci je postupně házeli na váhu a hlásili: „*Osm kilo, dvanáct kilo, pět kilo.*“ Učitel měl v ruce kalkulačku, hlášená čísla do ní t'ukal a pak radostně oznámil: „*Zapište 29 kilo.*“ Kontroval jsem: „Ne, je to 25.“ Učitel po mně loupal okem a zlověstně se optal: „*Jak vy to můžete vědět?*“ Popravdě jsem konstatoval: „*Já si to umím sečíst.*“ Učitel údaje znova nat'ukal a poté nechal údaj bez dalšího komentáře opravit. Když jsme poodešli dál, optal jsem se dcery, zda dotýčný týpek není čirou náhodou jejich učitel fyziky. Dcera radostně přitakala: „*Jasně tati, to je on!*“

Naštěstí mají takovéto postavičky na vzdělání dětí minimální vliv a jsou spíše zdrojem obveselení. Pan učitel fyziky získal u dětí přezdívku „*Ušatej hrnec*“ a dcera i její spolužačky zvládly bez problémů vystudovat i v dalších stupních našeho rozverného školství.